

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262561872.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

»Gjerne, min Engel! hvis det blot kan more hende, 280 saa vil jeg da fortælle hende Alt, hvorledes det egentlig forholder sig med det, den gamle *Susanne* har sladdret om, og hvorlunde det Hele er tilgaaet. Men Hun maa ikke vente noget Eventyr; det er en meget naturlig, simpel og sandfærdig Historie. - I det Land *Toskana*, som er en ringe Part af Italien eller Velskland, ligger en stor og saare yndefuld Stad, som hedder *Firenze* eller, som vi sige, Florents. Den er Hovedstaden i Landet, og ligger i en bred Dal, næsten paa alle Sider begrændset af skønne, med Skove, Viinhauger, Byer, Slotte, Kloster og Landsteder besaaede Bjerge. En Strøm eller Flod, som hedder *Arno*, deler den høist siirligt bygte Stad i to Dele, som forbindes med hinanden ved flere Broer; disse saavel som Byens Paladser, Torve, Kirker og Theatre ere paa det herligste smykkede med Billedværker. En klog Regjering og Indbyggernes egen Flid og Snille have gjort Land og Stad rige og mægtige; Handel og Vandel, skønne Kunster og alskjønns Vidskab blomstre der i fuld Flor. Det er et deiligt og qvikt Folkefærd, saa belevent og fiint i sine Manerer og Skikke, at de fleste blandt vore fornemste Junkere gjerne kunde have godt af at tage Lære i Levemaade af en Silkevæversvend fra Florents. Men de ere forresten slet ikke at stole paa, som næsten alle Folkefærd i de hede Lænder. Ved visse Leiligheder vise de megen Pragt og Pomp, men ere ellers suurfittige, gjerrige og nærige; udvortes venlige og huldsalige, gjemme de i deres Hjerter Underfundighed, Lumskhed og Grumhed; iversyge til Raseri paa deres egne Qvinder, efterstræbe de med Raseri letfærdigen Andres; Dolk og Gift spare de ikke, naar det kommer dem an paa at kjøbe og 281 stille Hjertets og Livets meest brændende og pinende Smerter, Hevntørst og Skinsyge. Dog enhver saadan Daad, hvortil der hører Mod, udrette de ikke selv; dertil ere de for feige. Høimodighed, Trøskab, Tapperhed fremtræde kun paa deres Theatre, hvor disse Ord udtales med stor Brask og Bram. Nei, ville de hevne sig, da betale de en Andens Haand for det hemmelige Dolkestød, det snigende Giftbæger, der skal slukke deres Had og svale deres Lidenskabs Glød. Deres Qvinder ere deilige at see til, de have en prægtig Væxt, ravnsorte Haar og flammende Øine; men det er Slinger i en glimrende, broget Ham, ligesaa lidt kydske som Aben, ligesaa lidt ærlige som Katten. Til al Slags Kunst have de af Naturen store Gaver, og deres Billedværker, saavel med Farve som med Steen, saa og deres Poesie overgaae næsten Alt, hvad det øvrige Europa hidtil har frembragt. Deres Musik klinger lifligt; men med Undtagelse af nogle Kirkemesser og Psalmer er den *alene* for Sandsen, blød og qvindagtig, uden Forstand eller Hjerte; den lokker vel ofte Taarer frem, som ved en sandselig, en hysterisk Nerverystelse; men den hverken styrker eller hæver Aanden!«